

Capitolul 1

Când m-am născut, nu exista un cuvânt care să denu-mească ceea ce eram de fapt. Îmi ziceau nimfă, crezând c-o să ajung ca mama, mătușile mele și sutele de verișoare. Cum întruchipam cele mai de jos dintre cele mai neînsemnate zeițe, aveam puteri atât de mărunte, încât de-abia ne trăgeam nemurirea din ele. Vorbeam cu peștii, făceam să crească florile, storceam stropi de ploaie din nori sau sare din valuri. Cuvântul *nimfă* cuprindea tot viitorul nostru, cât era de lung și de lat. Pe limba noastră nu înseamnă doar zeiță, ci și *mireasă*.

Mama era de-ale lor, așadar, o naiadă, păzea fântânile și râulețele. Tata a văzut-o odată în treacăt, când venise în vizită la tatăl ei, Oceanos. Pe atunci, Helios și Oceanos stăteau adesea la masă când la unul, când la celălalt acasă. Erau veri de-o vârstă, deși nu arătau deloc. Tata strălucea precum bronzul proaspăt turnat, pe când Oceanos avea din născare niște ochi mereu umezi și o barbă albă, care-i ajungea până la brâu. Însă cum erau amândoi titani, preferau să-și țină tovărășie unul altuia, în loc să stea laolaltă cu zeii aceia cu caș la gură de pe Olimp, care nici măcar nu văzuseră cu ochii lor nașterea lumii.

Palatul lui Oceanos, zidit temeinic în stâncă, reprezenta o adevărată minune. Sălile sale înalte și arcuite erau poleite cu aur, iar pardoseala, după atâtea secole de tălpi zeiști ce călcaseră pe suprafața ei, devenise lucioasă. Nu exista încăpere în care să nu răzbată susurul râului lui Oceanos, din

care își trăgeau obârșia toate izvoarele cu apă dulce de pe pământ, cu undele sale atât de întunecate, încât nici nu-ți dădeai seama unde se termină râul și unde începe albia. Pe mal creșteau iarbă și flori gingașe, cenușii, dar și puzderia de odrasle ale lui Oceanos, naiade, nimfe și zei-râuri. Lucioși ca vidrele, râdeau, chipurile luminoase radiind în penumbra din jur, își treceau unii altora pocale de aur și se luau la trântă, jucându-se de-a dragostea. În mijlocul lor, punând în umbră frumusețile de crin din jur, ședea mama.

Avea părul de un castaniu cald și fiecare șuviță în parte era așa de strălucitoare, că părea luminată pe dinăuntru. Pesemne că a simțit privirea tatei, fierbinte ca palele unui rug aprins. O și văd cum își aranjează rochia, să-i cadă mai bine pe umeri. Cum își înmoaie degetele scânteietoare în apă. De sute de ori am văzut-o ținându-se de sute de asemenea tertipuri. Iar tata îi cădea de fiecare dată în plasă. Credea că întreaga lume există doar ca să-i facă lui pe plac.

— Cine e? l-a întrebat tata pe Oceanos.

Oceanos avea deja de pe urma tatei destui nepoți cu ochi aurii și se bucura să mai aibă pe-atât.

— Fiica mea, Perse. E a ta dac-o vrei.

A doua zi, tata a găsit-o lângă undele izvorului ei, în lumea de sus. Era o splendoare împodobită cu narcise înfoiate și încinsă deasupra cu ramuri de stejar. Nu era nici urmă de nămol, nici picior de broască unsuroasă, doar pietre rotunde, curate, făcând loc ierbii. Până și tata, care nu se dădea deloc în vânt după talentele subtile ale nimfelor, a căzut în admirație.

Mama știa c-o să vină. O fi fost ea plăpândă, însă era și vicleană, cu o minte ascuțită ca dinții unui țipar. Vedea prea bine pe ce cale poate să apuce una ca ea pentru a ajunge la putere și își dădea seama că n-avea cum să răzbească până acolo născând copii din flori și hârjonindu-se pe malul râului. Când l-a văzut în toată splendoarea lui, i-a răs în față. *Să mă culc cu tine? De unde până unde?*

Tata, desigur, ar fi putut s-o ia cu de-a sila. Însă Helios se fălea că femeile îi cădeau toate dornice la pat, fie roabe, fie zeițe. Doar avea atâtea altare fumegânde, încărcate cu ofrandele mamelor bortoase și ale bastarzilor fără griji.

— Fie mă iei de soție, i-a zis ea, fie îți iei gândul. Iar dacă mă iei, ai grijă: pe coclauri n-ai decât să te culci cu câte fete poftești, dar să nu cumva să mi-o aduci pe vreuna acasă. Doar eu sunt stăpână la tine-n palat.

Condiții, constrângeri. Erau o noutate pentru tata, iar zeii se dau în vânt după tot ce-i nou.

— Ne-am înțeles, a convenit el și, ca să pecetluiască învoiala, i-a dăruit un colier lucrat de mâna lui, cu mărgelile din cel mai rar chihlimbar.

Mai târziu, când m-am născut eu, i-a mai dăruit un șirag, oferindu-i apoi câte unul pentru fiecare dintre cei trei frați ai mei. Nici nu știu ce prețuia mama mai mult: mărgelile acelea strălucitoare sau invidia surorilor sale când o vedeau cu ele la gât. Cred că le-ar fi adunat mai departe, la nesfârșit, până când aveau să-i atârne de gât ca jugul pe grumazul bolului, dacă n-ar fi oprit-o zeii cei mari. La vremea aceea aflaseră ce anume eram noi patru. N-ai decât să mai faci copii, au atenționat-o, dar nu cu el. Însă alți soți nu-i dăruiau mărgelile de chihlimbar. A fost singura dată când am văzut-o plângând.

După ce m-am născut, m-a îmbăiat și m-a înfășat o mătușă – nu vă spun cum o cheamă, povestea asta are și-așa destule mătuși. O alta se îngrijea de mama, îi dădea buzele cu roșu și îi aranja părul cu piepteni de fildeș. A treia s-a dus la ușă, să-i deschidă tatei.

— E fată, a strâmbat mama din nas.

Însă pe tata nu-l deranja să aibă fiice, doar erau delicate și aurii cum curge uleiul din măslinile presate întâia oară.

Muritorii și zeii plăteau scump pentru șansa de a lăsa urmași cu sângele lor și se vorbea că averea tatei rivaliza cu aceea a însuși regelui zeilor. Și-a pus mâna pe creștetul meu, binecuvântându-mă.

— O să fie o partidă bună cândva, a zis el.

— Pentru cine? s-a interesat mama.

Ar fi alinat-o gândul că putea să mă dea pe ceva mai bun.

Tata a chibzuit o vreme, trecându-și degetele prin șuvițele mele și cercetându-mi ochii și linia pomeților.

— Pentru un prinț, de exemplu.

— Un prinț? a spus mama. Nu te referi cumva la un muritor?

Pe chip i se citea limpede dezgustul. Odată, când eram mică, l-am întrebat pe tata cum arată muritorii. „La formă sunt ca noi, presupun, însă tot așa poți să zici și că viermele are forma balenei.“

Mama se exprimase mai simplu: *Ca niște saci grosolani umpluți cu carne putredă.*

— Desigur c-o să se mărite cu un fiu al lui Zeus, a insistat mama.

Deja se vedea pe la ospetele de pe Olimp, stând la dreapta reginei Hera.

— Nu. Are părul pestriț ca linxul. Și bărbia. E prea ascuțită ca să fie pe placul cuiva.

Mama nu l-a mai contrazis atunci. Știa prea bine, ca toată lumea de altfel, că-i sare țandăra una-două dacă-l zgândări. *Oricât de aurită i-ar fi lumina, nu uita niciodată că te arde ca para focului.*

S-a ridicat. De-acum burta i se retrăsese, își recăpătase talia, iar obrajii îi erau proaspeți și feciorelnici ca doi bujori. Cei din stirpea noastră se întremează iute, însă ea era și mai și, fiind una dintre fiicele lui Oceanos, care nasc cum își lasă peștoaicele icrele.

— Vino, a zis ea. Hai să facem ceva mai bun.

Am crescut repede. N-am stat în fașă decât câteva ore, după care, câteva clipe mai târziu, deja umblam de-a bușilea. A rămas o mătușă cu mine, sperând să se pună bine cu mama, ea fiind cea care mi-a dat numele *Șoimița*, Circe, după ochii mei galbeni și plânsetul meu ciudat, ascuțit. Însă, când și-a dat seama că mama nici nu se uita la slugărnici ei, așa cum nu băga de seamă nici pământul de sub picioare, s-a făcut nevăzută.

— Mamă, i-am atras atenția. Tușa nu mai e.

Mama nu mi-a răspuns. Tata deja se dusese să-și vadă de carul lui ceresc, iar ea își împletea flori în păr, gata să plece pe calea tainică a apelor la surorile ei de pe malurile înverzite. Aș fi putut să merg și eu cu ea, dar aș fi stat toată ziua la picioarele mătușilor mele, să le aud bârfind despre lucruri de care nu-mi păsa câtuși de puțin și nici măcar nu le înțelegeam. Așa că am rămas acasă.

Sălile tatei erau întunecoase și mute. Palatul său se învecina cu al lui Oceanos, îngropat fiind în stânca pământului, iar zidurile îi erau de obsidian lustruit. De ce nu? Ar fi putut să fie din orice, din marmură sângerie de Egipt sau balsam de Arabia, după simpla dorință a tatei. Însă îi plăcea felul în care obsidianul îi reflecta lumina și cum se aprindeau pereții lucioși când trecea pe lângă ei. Tata n-a reușit niciodată să-și închipuie cum ar arăta lumea fără el.

La vremea aceea puteam să fac ce pofteam: să aprind o torță și să-i văd flăcările întunecate fugind după mine. Să mă întind pe podeaua netedă de pământ și să-mi îngrop degetele în ea. Nu găseai nicio larvă sau râmă, deși nici n-aveam cum să le duc dorul pe atunci. Numai noi eram vii în palatul acela.

Când s-a întors tata noaptea, pământul s-a scuturat ca o crupă de cal, iar găurile pe care le făcusem în podea s-au

netezit. Într-o clipă s-a întors și mama, mirosind a flori. A dat fuga să-l întâmpine, iar el a lăsat-o să i se agațe de gât, a primit pocalul cu vin și s-a dus să se așeze în jilțul cel mare de argint. M-am ținut după el. *Bun venit acasă, tată, bun venit acasă.*

Cât și-a băut vinul, a jucat dame. Nimeni n-avea voie să joace cu el. Muta piesele de piatră, apoi tot el întorcea tabla și le muta iar. Mama și-a făcut glasul cât putea de mios.

— Nu vii la culcare, dragostea mea?

Și s-a întors încet în fața lui, să-i arate formele pline, de parcă s-ar fi răsucit pe o frigare. În momentul acela, cel mai adesea tata lăsa baltă jocul, însă nu tot timpul, iar atunci, spre încântarea mea, mama pleca trântind după ea ușa din lemn de mirt.

La picioarele tatei se întindea o lume de aur. Lumina se revărsa din toate părțile, din pielea lui galbenă, din ochii licăritori, din părul cu luciri de aramă. Carnea îi ardea ca un vas cu cărbuni și mă dădeam cât mai aproape de el, până când mă oprea, ca o șopârlă pe pietre la amiază. Mătușile povesteau că, dintre zeii mai puțin importanți, unii nici nu puteau să se uite la el, însă eu îi eram fiică, așa că atâta mă zgâiam la chipul lui, că tot i-l mai vedeam în fața ochilor când întorceam privirea, arzând din podea, din pereții licitori și mesele încrustate, până și din propria mea piele.

— Ce s-ar întâmpla dacă te-ar vedea vreun muritor în toată gloria ta? l-am întrebat.

— S-ar face scrum într-o clipă.

— Dar dacă muritorul m-ar vedea pe mine?

Tata a zâmbit. Am ascultat cum se mișcă piesele pe tablă, cu hârșăitul bine cunoscut al marmurei pe lemn.

— Muritorul acela s-ar socoti norocos.

— Nu ar arde?

— Sigur că nu.

— Dar am ochii tăi.

— Nu. Uite.

Și și-a lăsat privirea pe un buștean de lângă vatră. S-a luminat, s-a aprins în vâlvătai, s-a făcut scrum și s-a risipit la pământ.

— Așa ceva e un fleac, pot să fac mult mai mult. Tu ești în stare?

Toată noaptea m-am zgâit la bușteni. N-am reușit.

S-a născut sora mea și, curând după, fratele. Nu știu exact cât timp a trecut. Zilele zeiești curg năvalnic precum apele unei cascade și pe atunci nu deprinsesem să le număr ca muritorii. Ai fi crezut c-o să ne învețe tata; la urma urmei, el știe bine când e răsăritul. Însă până și el considera că frații mei erau gemeni. Desigur, de cum s-a născut frate-meu, cei doi au stat îmbârligați ca nurcile. Tata i-a binecuvântat pe amândoi cu o singură mână.

— Tu, i s-a adresat surorii mele, radioasa Pasifae. Te vei mărita cu un fiu al lui Zeus ce va rămâne în eternitate.

A grăit cu glasul profetic ce anunța viitorul. Când l-a auzit, mama a fost în culmea fericirii, închipuindu-și în ce veșminte o să se împodobească pe la ospețele lui Zeus.

— Iar tu, i-a spus fratelui meu cu glasul lui obișnuit, răsunător și limpede ca o dimineață de vară. Fiul e oglinda mamei sale.

Mama s-a bucurat să-l audă și și-a îngăduit atunci să-i dea un nume. I-a zis Perses, după numele ei.

Cei doi frați erau isteți și și-au dat seama iute cum stau lucrurile. Ce le mai plăcea să se strâmbe la mine de după lăbuțele lor de hermină! *Are ochii galbeni ca pișatul. Are glasul țipător ca al bufniței. O fi chemând-o Șoimița, dar mai bine-i spuneau Capra, așa e de urâtă.*

Așa încercau la început să mă-nțepe, nu le ieșea, însă se făceau tot mai tăioși pe măsură ce treceau zilele. Am învățat să-i